

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/127/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2610206669
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Moravčíková, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2013:2610206669.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Evy Barcajovej a JUDr. Márie Klepancovej v právnej veci žalobcu: W. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom J., R. č. XXX/XX, zastúpený: Právne centrum, s.r.o., Bratislava, Žilinská 8, IČO: 36 698 873, proti žalovanému: D. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. E., F. R. č. XXXX/X, o vypratanie, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Senica č.k. 11C/90/2010-134 zo dňa 18. januára 2012 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odvolací súd žalobcovi **n e p r i z n á v a** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil žalovanému povinnosť vypratať nehnuteľnosť - rodinný dom, súp. č. XXX, na parc. č. XXX/X, kat. úz. C., zapísaný na LV č. XXXX do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia a zaviazal ho k náhrade trov konania žalobcu vo výške 775,43 eur. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že vo veci bol vydaný rozkaz na plnenie č.k. 11C/90/2010-86 voči žalovaným 1. - 6., proti ktorému podal odpor len žalovaný v 1. rade, a teda vo zvyšku sa rozkaz na plnenie stal právoplatným a súd prvého stupňa ďalej s poukazom na § 174 ods. 2 OSP a § 91 ods. 1 OSP konal už len so žalovaným v 1. rade. Z vykonaného dokazovania súd prvého stupňa zistil, že žalobca je výlučným vlastníkom spornej nehnuteľnosti. Žalovaný sa v konaní bránil tým, že vlastnil spornú nehnuteľnosť a následne neplatnými úkonmi o túto nehnuteľnosť prišiel. Súd prvého stupňa následne zistil, že žalovaný vlastnil spornú nehnuteľnosť na základe kúpnej zmluvy, pričom nehnuteľnosť kúpil od L. M.. Následne kúpnu zmluvu ju žalovaný predal Ing. E. W., hoci tvrdil, že túto kúpnu zmluvu nepodpísal. Podpis žalovaného na zmluve je však riadne overený a súd prvého stupňa jeho tvrdenie vyhodnotil ako účelové, keďže ani sám nežiadal dokazovanie k takejto námietke. Platnosť kúpnej zmluvy súd prvého stupňa vyriešil ako prejudiciálnu otázku a dospel k záveru, že táto nie je neplatná. Pôvodne nehnuteľnosti vlastnila L. M. a táto ich kúpnu zmluvou V 942/05 predala žalovanému. Na základe Kúpnej zmluvy V 974/05 ich tento predal Ing. E. W. a uzavrel s ním zmluvu o nájme nehnuteľností na dobu jedenásť mesiacov. Následne bol nájom predĺžený do 31.05.2007. Žalobca so žalovaným nemal uzavretú žiadnu nájomnú zmluvu, keďže nájom skončil ešte v čase vlastníctva Ing. W.. Okresný súd Senica v spojení s rozsudkom KS Trnava právoplatným rozhodnutím č.k. 10C/38/2008-144 zamietol návrh o neúčinnosť kúpnej zmluvy žalobkyne L. M. proti Ing. E. W., pričom z preskúmania tejto veci vyplynulo, že D. M. previedol nehnuteľnosti na Ing. E. W. platne a kúpnu cenu vo výške 600.000,- Sk riadne prevzal dňa 24.05.2005. Žalovaný mal právo bývať v spornej nehnuteľnosti len na základe zmlúv o nájme a nájomný pomer mu skončil uplynutím výpovednej doby. Keďže sa v nehnuteľnosti zdržiava neoprávnene, súd prvého stupňa žalobe v celom rozsahu vyhovel.

Proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa sa včas odvolal žalovaný. Vo svojom odvolaní uviedol, že spolu s manželkou sa stále cítia byť vlastníkami a žiada o pojednávanie na odvolacom súde, pričom navrhoval ako svedkov predvolať svoju manželku, jeho matku a ďalšie osoby, ktorých dôvodnosť vypočutia bližšie neodôvodnil. Uviedol, že zo strany E. W. došlo k podvodu a žiadne ďalšie dokazovanie nenavrhoval.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku - ďalej len OSP), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou - podal ho včas účastník konania (§ 201, 204 OSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 202 OSP), v zákonom stanovenej lehote (§ 204 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania, prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Odvolací súd vo veci rozhodol podľa § 214 ods. 2 OSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania tak, že rozsudok verejne vyhlásil, keďže vec bola ústne prejednaná pred súdom prvého stupňa a v odvolacom konaní nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, a nariadenie pojednávania nevyžaduje ani dôležitý verejný záujem.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil, jeho závery viedli v konečnom dôsledku k správne rozhodnutiu, rozhodnutie súdu prvého stupňa je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 1, 2 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Predmetom konania vedeného pred súdom prvého stupňa bolo vypratanie nehnuteľnosti, ktorú bez právneho dôvodu žalovaný užíva a nie je ochotný napriek výzvam žalobcu túto dobrovoľne opustiť. Základom odvolania je tvrdenie žalovaného, že sa cíti byť vlastníkom nehnuteľnosti a vo veci mu nebolo umožnené vykonávať dokazovanie.

V zmysle § 132 OSP dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivosti prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci.

Podľa § 120 ods. 1 OSP účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Účastníci konania majú procesnú dôkaznú povinnosť, t.j. povinnosť uviesť dôkaz na preukázanie tvrdených skutočností. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (§ 120 ods. 1 OSP). Každého z účastníkov teda zaťažuje dôkazné bremeno preukázania svojich tvrdení pod následkom neunesenia dôkazného bremena. Navrhovanie dôkazov má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1). Splnenie dôkaznej povinnosti neznamená automaticky unesenie dôkazného bremena. Dôkazným bremenom (v spojitosti s dôkaznou povinnosťou) rozumieme zodpovednosť účastníka za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. V sporovom konaní platí dispozičná a prejednacía zásada. Účastníci (na oboch procesných stranách) sú v ňom povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazné prostriedky (viď § 101 ods. 1 OSP). Súd ale nie je viazaný návrhmi účastníkov na

vykonanie dokazovania a nemusí vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhov na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 OSP) a nie účastníkov konania. Ako vyplýva z ustálenej judikatúry, Najvyšší súd toto vyjadril už v R 37/1993, v ktorom zaujal názor, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení, nie však procesnú vadu v zmysle § 237 OSP. K rovnakému záveru dospel v R 125/1999, v ktorom uviedol, že ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nemožno to považovať za odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) OSP.

S poukazom na uvedené v súvislosti s tvrdeným odňatím práva konať pred súdom tým, že súd prvého stupňa nevypočul svedkov navrhovaných žalovaným, odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa nepochybil. Žalovaný počas konania (a to aj odvolacieho) neuviedol dôvody, pre aké chce svedkov vypočuť, v čom má spočívať nesprávne právne posúdenie veci súdom a neuviedol žiadne relevantné okolnosti svedčiace tomu, že súdom prvého stupňa došlo k nesprávnemu vyhodnoteniu skutkových okolností či nesprávnej právnej úvahe.

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa ustan. § 219 ods. 1 OSP potvrdil. S poukazom na ustan. § 219 ods. 2 OSP svoje rozhodnutie odvolací súd podrobnejšie neodôvodňuje s konštatovaním správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 a 151 ods. 1 OSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko mu žiadne nevznikli.

Poučenie:

Toto rozhodnutie nemožno napadnúť odvolaním.